

Sygn. akt XV.Ca. 1404/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Joanna Andrzejak-Kruk

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w P.

przeciwko (...) SA w P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 25 maja 2016r.,

sygn. akt I.C.2096/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 410,12 zł (czteryście dziesięć złotych dwanaście groszy);
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 107,-zł z tytułu zwrotu kosztów procesu;

II. w pozostałej części oddala apelację;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 150,-zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

/-/- Joanna Andrzejak-Kruk

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 21.07.2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka z o.o. w P. wystąpił o zasądzenie od pozwanej (...) SA w P. kwoty 410,12zł oraz kosztów sądowych w wysokości 30,-zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód podniósł, że łączy go z pozwaną umowa z dnia 19.12.2008r. o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej. W związku z jej wykonywaniem powód na podstawie odczytów wskazań układu pomiarowego obciążył pozwaną za usługi dystrybucji fakturą opiewającą na kwotę 410,12zł, natomiast pozwana nie uiściła należności.

W dniu 20.08.2015r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) w L. wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zdaniem pozwanej współpraca między stronami

przebiega bez zarzutów, a wszystkie należności za świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej są na bieżąco regulowane i pozwana nie ma wobec powoda żadnych zaległości.

Powód w toku postępowania wyjaśnił, że dochodzi zasądzenia należności wynikającej z noty odsetkowej (...)/ (...) wystawionej w dniu 15.05.2013r., która powstała wobec opóźnienia w zapłacie faktur w niej wskazanych.

Wyrokiem z dnia 25.05.2016r., sygn. akt I.C.2096/15 Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu: 1) oddalił powództwo; 2) zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 77,-zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Apelację od wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości oraz zarzucając: a) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą a nie wszechstronną ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu za niewiarygodną noty odsetkowej jedynie na podstawie jej zakwestionowania przez stronę pozwaną; b) naruszenie art. 6 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że obowiązek udowodnienia faktów, które miały istotne znaczenie, nie został przez powoda wypełniony w sposób wystarczający i przerzucenie ciężaru dowodu w całości na stronę powodową. W oparciu o te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 410.12zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, a także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania w obu i instancjach według norm przepisanych.

Pozwana w odpowiedzi na apelację domagała się jej oddalenia oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Z uwagi na fakt, iż Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, niniejsze uzasadnienie ogranicza się jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w przeważającej części, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty były trafne.

Błędnie w szczególności skarżący zakłada, że Sąd I instancji naruszył art. 6 k.c. „przerzucając” na niego „w całości” ciężar dowodu. Skoro powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, to na nim – co do zasady – spoczywał obowiązek wykazania, że po stronie pozwanej powstał stan opóźnienia.

Nie jest sporne między stronami, że łączy je umowa z dnia 19.12.2008r. o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej o szczegółowo opisanej przez Sąd I instancji treści oraz że w wykonaniu tej umowy powód dostarczał pozwanej energię elektryczną m.in. w miesiącach marcu i kwietniu 2013r., w związku z czym wystawił trzy faktury: 1) fakturę (...) z dnia 2.04.2013r. na kwotę: 110.600,-zł z terminem płatności 16.04.2013r. (rata planowa za kwiecień 2013r.), 2) fakturę (...) z dnia 2.04.2013r. na kwotę: 110.600,-zł z terminem płatności 22.04.2013r. (rata planowa za kwiecień 2013r.) i 3) fakturę (...) z dnia 4.04.2013r. na kwotę: 66.672,76zł z terminem płatności 22.04.2013r. (faktura rozliczeniowa za marzec 2013r.). Wprawdzie wynikające z faktur terminy zapłaty są nieco inne niż wynika z postanowień umowy, natomiast powód je wydłużył w stosunku do terminów umownych, a więc postąpił na korzyść pozwanej. Sporne było natomiast, czy pozwana należności objęte fakturami uiściła w terminie wskazanym w fakturach, a co za tym idzie – czy powód zasadnie wystawił notę odsetkową. Powód twierdził, że do takiego opóźnienia doszło (według powoda należności zapłacono odpowiednio 23.04.2013r. – 7 dni opóźnienia, 23.04.2013r. – 1 dzień opóźnienia i 26.04.2013r. – 4 dni opóźnienia), natomiast pozwana temu przeczyła, gdyż w ten sposób, w okolicznościach sprawy, należy potraktować oświadczenie jej pełnomocnika procesowego złożone na rozprawie w dniu 25.05.2016r., że nie jest w stanie zweryfikować dat płatności podanych w notie odsetkowej z uwagi na upływ czasu.

Przypomnieć trzeba, że w myśl § 8 pkt 13 umowy, za dzień zapłaty uznaje się datę wpływu środków na rachunek powoda. Wobec takiego brzmienia umowy można zgodzić się z Sądem Rejonowym o tyle, że bezsprzecznie dowodem potwierdzającym opóźnienie w płatności byłyby dokumenty wykazujące, że pozwana w określonej dacie dokonał

przelewu środków na rachunek bankowy powoda (np. wyciąg z tego rachunku bankowego z datą uznania środków z tytułu trzech spornych faktur). Nieprzedłożenie przez powoda takich dokumentów nie uniemożliwiało jednak ustalenia, że do opóźnienia w zapłacie doszło, a za wiarygodnością twierdzeń powoda w tym zakresie przemawia analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału. Pozwana eksponuje, że nie otrzymała noty odsetkowej z 15.05.2013r. oraz przez 3 lata od jej wystawienia nie była informowana o istnieniu jakiegokolwiek zaległości. O ile jednak powód rzeczywiście nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej noty odsetkowej, o tyle udowodnił, że w dniu 24.07.2013r. (k.64) doręczył pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty należności z tytułu noty odsetkowej, w którym wyszczególnił faktury, z których należność została uiszczona z opóźnieniem (k.63). Pozwana już przed wszczęciem procesu miała zatem możliwość zweryfikowania, czy do opóźnienia rzeczywiście doszło i zająć stanowisko co do skierowanego do niej wezwania. Również w trakcie postępowania, po otrzymaniu noty odsetkowej, pozwana była w stanie skontrolować dane dotyczące płatności faktur i wykazać, że złożyła polecenie przelewu z wyprzedzeniem pozwalającym jej na dochowanie terminu płatności. Nie przekonuje stanowisko pełnomocnika pozwanej, że było to niemożliwe z uwagi na upływ czasu. Chodzi przecież o wpłaty datujące się sprzed ok. 3 lat licząc od dnia rozprawy. Pomimo to strona pozwana w całym toku procesu nie przedstawiła żadnych własnych twierdzeń odnośnie do daty zapłaty należności ze spornych faktur, poprzestając na zapewnieniu, że na bieżąco reguluje swoje zobowiązania względem powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. za usprawiedliwiony, gdyż twierdzenia powoda dotyczące daty zapłaty należności objętych spornymi fakturami ujęte w notie odsetkowej sporządzonej przez powoda wraz z wezwaniem do zapłaty doręczonym pozwanej w dniu 24.07.2013r. (na które pozwana nie odpowiedziała) stanowią wystarczające potwierdzenie faktu opóźnienia w płatności, upoważniającego powoda do naliczenia odsetek ustawowych zgodnie z § 8 pkt 14 łączącej strony umowy. Sama prawidłowość wyliczenia zadłużenia odsetkowego nie było natomiast przez pozwaną kwestionowana.

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 410,12zł. Zasądzenie odsetek od zaległych odsetek od dnia wniesienia pozwu nie było natomiast możliwe, gdyż żądanie w tym przedmiocie zgłoszono dopiero w apelacji, zaś z art. 383 k.p.c. wynika, że w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania ani występować z nowymi roszczeniami. Zmianę powództwa w postępowaniu uproszczonym wyłącza ponadto przepis art. 505⁴ § 1 k.p.c. Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację w części zawierającej – niedopuszczalny – wniosek o zasądzenie odsetek.

O kosztach procesu w obu instancjach Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi pozwaną jako stronę przegrywającą (w postępowaniu apelacyjnym zastosowano art. 100 zd. 2 k.p.c. uznając, że powód uległ tylko w nieznacznej części dotyczącej odsetek). W I instancji powód poniósł opłatę od pozwu w kwocie 30,-zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,-zł i wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika, którego wysokość ustalono na 60,-zł (zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. 2013/490 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Dz.U. 2015/1804), łącznie 107,-zł. W II instancji powód poniósł opłatę od apelacji w kwocie 30,-zł i wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika, którego wysokość ustalono na 120,-zł (zgodnie z § 15 ust. 1 i 2 w zw. z § 2 pkt 1, § 10 ust. 1 pkt 1 i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2016/1667), łącznie 150,-zł. Powyższe koszty pozwana winna zwrócić powodowi.

/-/ Joanna Andrzejak-Kruk